

Kunstmoord in Martinistad

Colofon

ISBN: 978 94 6365 768 6

1e druk 2025

© 2025, Harry Turksma

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Kunstmoord in Martinistad

Harry Turksma

I

Maandagochtend half negen. De bel rinkelt onophoudelijk, met korte tussenpozen. Voormalig inspecteur van politie, nu privédetective, Richard Donkers stommelt in een pesthumeur de trap af om open te doen.

Dirk Gouloze, schaapachtig grijnzend en met een nauwelijks gemeend *mea culpa*, staat voor de deur.

‘Sorry voor de vroege visite, Richard. Ik heb het hele weekend wakker gelegen, maar kom er niet uit. ‘t Is dringend. Heb je even?’

Donkers kon zijn vroegere protégée niks weigeren. Alleen de aanblik van Dirk was al voldoende om sympathie te voelen. De jonge inspecteur was tamelijk klein, iets gezet, met een rond blozend koppie waarin twee helderblauwe ogen verwonderd de wereld inkeken. Een armetierig bosje vlasachtig melkboerenhondenhaar completeerde zijn weinig indrukwekkende voorkomen. Degenen die hem op basis van zijn uiterlijk als onbenullig beoordeelden, kwamen echter bedrogen uit. Dirk Gouloze was slim zat.

‘Kom binnen,’ nodigde Donkers hem zuchtend uit. ‘Koffie?’

‘Graag. Ik heb je expertise nodig. Zie je, die brand in galerie Nouveau ...’

‘Ja, wacht even, Dirk. Ik moet nog wakker worden. Ga zitten en wacht tot de koffie klaar is.’

Donkers trok zich terug in zijn piekfijn opgeruimde keukentje – hij was een controlfreak, alles schoon en keurig

opgeborgen op een vaste plek – en keerde na tien minuten terug met een dienblad waarop een kop koffie en een glas dampende hibiscusthee voor zichzelf stond. Hij plofte neer in zijn favoriete fauteuil tegenover de televisie en begon langzaam, om Dirk een beetje te plagen, zijn thee op te slurpen. Ondertussen observeerde hij zijn oud-collega, die duidelijk op hete kolen zat, over de rand van zijn glas.

‘Als jij zo moeilijk wakker wordt, waarom begin je de dag dan niet met koffie?’ kon Dirk niet nalaten geprikkeld op te merken.

‘Hibiscusthee is goed voor de blaas. Ik ben een oude man aan het worden, Dirk. Een gezonde geest in een gezond lichaam. Dat werk, snap je.’

‘Flauwekul,’ was Goulozes commentaar. ‘Je hebt te veel vrije tijd en dan ga je navelstaren. Is niks voor jou.’

Donkers moest glimlachen om de drieste opmerking van Dirk, waarmee hij ondanks zijn vroegtijdige pensionering nog steeds contact had en op goede voet stond. Soms spraken ze af in Het Bekertje, Dirks favoriete café, en dronken een borrel. Dan vertelde de getalenteerde inspecteur over een lopende zaak en vroeg zijn veel ervarener ex-chef om advies. In ruil daarvoor liet Donkers hem meestal de rekening betalen. Hij mocht Dirk graag om zijn voortvarendheid, zijn overenthousiaste analyses en de niet zelden rammelende conclusies die hij daaraan verbond. Maar Dirk was wel zo schrandder om alvorens tot actie over te gaan zijn theorieën voor te leggen aan zijn meerderen. Dat hij nu aan het begin van de week op een ongebruikelijk uur bij hem op

de stoep stond, duidde erop dat er stront aan de knikker was.

‘Nou, laat maar horen, Dirk.’

Gouloze, die al een tijdje ongeduldig op zijn stoel zat te wippen, brandde meteen los.

‘Je herinnert je vast wel de brand in galerie Nouveau aan de W.F. Hermansstraat, ruim een jaar geleden. En je weet misschien ook nog dat daarbij wethouder van cultuur Horst van Klaveren en een vrouw met een onbekende identiteit om het leven kwamen. Niet verbrand, maar gestikt door de rookontwikkeling. De galerie brandde totaal uit en de hele inboedel ging verloren.’

Donkers knikte.

‘Mooi. Twee andere spelers in dit drama waren de exposerende kunstschilder, ene Quincy Kooiman, en Janson Wildeboer, de galeriehouder. Zoals gebruikelijk werd de politie erbij gehaald om na te gaan of er sprake was van verdachte omstandigheden. Daarvan bleek niets. Overigens, niet ik heb die zaak onderzocht, maar een collega. Noch in de persoonlijke, zakelijke of politieke omgeving van de wethouder was enige aanwijzing voor een mogelijke misdaad te vinden. Ook onze forensische afdeling concludeerde niets verdachts, evenals onze schouwwarts. Echter, een maand of wat later nam de assuradeur van Wildeboer contact met ons op met de mededeling dat er volgens hem een luchtje aan de zaak zat. Opvallend kort voor de opening van Kooimans verkoop-

tentoonstelling heeft Wildeboer, die natuurlijk al wel verzekerd was, een extra polis louter voor Kooimans werk aangeschaft. Het argument daarvoor hield in dat Quincy – zijn voornaam gebruikt hij als artiestennaam – een *rising star* was in de kunstwereld. Wildeboer was bang onderverzekerd te zijn en schroefde zodoende de waarde van Quincy's werk op van een ton naar anderhalf miljoen euro. Hiervan werd slechts een vierde deel uitgekeerd, omdat de experts van de verzekeraar kwade opzet niet uitsloten. Als je het achterlijke geklodder van clown Quincy ziet, denk je trouwens dat de hele wereld gek geworden is. Enfin, vanwege de twee dodelijke slachtoffers zijn wij door de verzekeringsmaatschappij ingelicht.'

'Hm,' reageerde Donkers bedachtzaam. 'Zo vreemd is het toch niet dat Wildeboer zijn handel pas vlak voor de opening wilde bijverzekeren? Waarom eerder als hij die schilderijen nog helemaal niet in zijn galerie had opgehangen? De premie zal hem een lieve duit gekost hebben. Nee, die verzekeringsmaatschappij heeft vast niet het achterste van zijn tong laten zien. Ze zullen, los van de ingangsdatum waarop de verzekering is afgesloten, vast meer grond hebben voor hun verdenking. En zo ja, dan laten ze oom agent lekker de kolen uit het vuur halen.'

'Tjonge, daar zeg je zo wat. Je bent nog steeds zo scherp als een mes, Richard.'

'Dank voor het compliment. Maar zeg eens, waarom ben jij nu op deze zaak gezet?'

'Dat zal ik je vertellen, want het ergste moet nog komen. Je leest het later vandaag wel in de krant.'

Om de spanning wat op te voeren pauzeerde Dirk Gouloze even en dronk rustig zijn koffie op.

‘Nou?’ zei Donkers, die op zijn beurt ongeduldig werd. ‘Eergisteren was de heropening van galerie Nouveau. Deze werd groots gevierd met veel tamtam en nieuw werk van Quincy. In amper een jaar tijd had onze artiest alweer een nieuwe collectie schilderijen bij elkaar gekloddert. De meeste doeken waren op een vernissage voorafgaand aan de officiële opening al verkocht. Maar wat schetste ieders verbazing? Quincy Kooiman was tijdens de feestelijke opening in geen velden of wegen te bekennen. Word ik zondagochtend zeven uur mijn nest uitgebeld. Aan een lantaarnpaal onder het viaduct van de spoorwegovergang achter het station bungelde Quincy Kooiman. Zo dood als een pier. Onze *rising star* was niet hoger gestegen dan een lantaarnpaal, ha ha. Ik heb hem laten losknopen voor een ritje mortuarium. Onze patholoog-anatoom had de smoor in dat ik hem zo vroeg optrommelde en nog wel in het weekend. De doodsoorzaak was evident, maar ik vond dat ik er recht op had niet als enige te balen op dat onganse uur.’

‘Hou het zakelijk, Dirk.’

‘Oké, sorry. Om kort te gaan, de commissaris heeft mij op de zaak gezet. En omdat het wel heel toevallig zou zijn als deze zelfmoord ...’

‘Of moord,’ onderbrak Donkers hem.

‘Precies, óf moord geen verband houdt met de brand van verleden jaar, moet ik het hele spektakel onderzoeken.’

‘Nou ja, daar word je voor betaald,’ merkte Donkers zuinigjes op.

‘Dank voor het medeleven. Maar het wordt ondertussen een megadossier, dat ik helemaal in mijn eentje, slechts geassisteerd door een stagiaire van de politieacademie moet zien te klaren. Personeelstekort, weet je wel.’

‘Wie heeft eigenlijk de brand onderzocht?’

‘Rick Nieuwenhuis van bureau Zuid. Niet echt een genie en inmiddels overgeplaatst naar Rotterdam.’

‘Ken ik niet.’

‘Hoef je niet rouwig om te zijn.’

‘En wat wil je nou eigenlijk van mij?’

Nu Gouloze zijn ei kwijt was, ontspande hij. Er verscheen zelfs een olijke tinteling in zijn ogen.

‘Heel simpel. Ik wil graag dat je je licht laat schijnen over de dossiers en mij deelgenoot maakt van je mening.’

‘Haal je de koekoek, Dirk. Je denkt toch niet dat ik urenlang op het hoofdbureau ga zitten lezen? Daarvoor heb ik geen ontslag genomen.’

‘Maar je weet toch dat ik je niks mag mailen of de papieren versie uit het bureau meenemen?’

‘Tsja ...’

‘Ach toe nou,’ fleemde Dirk met een klein stemmetje. ‘Ik verzuip in het werk.’

Donkers, die zijn ex-collega moeilijk iets kon weigeren, bromde wat.

‘Nou goed, weet je wat je doet, Dirk? Je gaat in de rustige avonduren naar je kantoor, haalt het papieren dossier uit het archief en kopieert de hele mikmak.’

‘Maar dat wordt evenals het mailverkeer tegenwoordig allemaal geregistreerd.’

‘Jij altijd met je maren. Wees eens een beetje flink, man.’

Je smokkelt het dossier onder je jas naar buiten, kopieert het ergens anders en brengt het origineel meteen weer terug. Als ik hier thuis rustig met de benen op tafel het dossier kan doornemen, wil ik dat wel voor je doen. En wat zit je me nu aan te grijnzen?’

‘Nou, ik heb nog een verzoekje. Of misschien beter gezegd, een suggestie.’

‘Je stelt me wel op de proef hè, geinponem. Kom, voor de draad ermee.’

‘Zaterdagmiddag wandelde ik met Bea, mijn nieuwste vlam, over het Oosterdiep. Het was prachtig weer en Bea wilde graag een vrolijk zomerjurkje kopen. Nu is winkelen bepaald niet mijn grootste hobby, dus ik bleef buiten wachten in het zonnetje. En wie zie ik daar op een terrasje zitten? Ons aller Richard Donkers in een zeer geanimeerd tête-à-tête met Lina Holzberg, bij het grote publiek beter bekend als de knappe weduwe van locoburgemeester en minister Bernard Brouwer. Ik meende zelfs even de hand van de gewezen inspecteur op de knie van de aantrekkelijke weduwe te zien rusten! Zo zo, dacht ik, onze Richard zoekt het hogerop. En, à propos, wie zit hier nu met een rode kop te grijnzen? Verleden jaar tevergeefs de verdronken minister geprobeerd op te sporen en nu lekker met zijn vrouw liggen rollebollen? Die dekselse Donkers, dacht ik nog.’

Donkers had inderdaad een kleur gekregen en zat wat ongemakkelijk te grijnzen.

‘Je bent als vanouds weer snel met voorbarige conclusies, Dirk.’

‘Ja ja, leer mij mijn oude baas kennen,’ treiterde Dirk nog

even verder. ‘Maar luister, ik heb een plannetje bedacht. Jij staat op goede voet met Lina Holzberg. Niks mis mee, ouwe reus, integendeel. Het gaat hierom. Van de mooie weduwe is bekend dat ze zich graag beweegt in kunstkringen.’

‘Ik ga Lina echt niet voor je uithoren.’

‘Nee nee, dat is ook niet de bedoeling. Wacht nog even met voorbarige conclusies, ha ha. Komend weekend is er een grote één-daagse verkooptentoonstelling ten bate van een of ander goed doel. Locatie: de aula van het hoofdgebouw van de universiteit. Er is veel ruchtbaarheid aan gegeven. Bekende kunstenaars hebben een doek ter beschikking gesteld. Er zijn uitnodigingen verstuurd en ongenode bezoekers moeten zich twee weken tevoren aanmelden. Het gros daarvan zit natuurlijk slap in de was. Er worden veel *vips*, *celebreties* en *local hero's* verwacht. Heren in het pak, dames in cocktailjurkjes en behangen met juwelen. Dat werk dus. Als jij daar nu eens op je paasbest gekleed en samen met de mooie Lina aan je arm acte de présence geeft. Lina zal er ongetwijfeld veel mensen kennen. Gewoon even de laatste roddels aanhoren en langs je neus weg wat vragen stellen. Kooimans recente ophanging zal er zeker onderwerp van gesprek zijn. Het volkje is nou eenmaal sensatiebelust. Wat vind je?’

Donkers twijfelde.

‘Die termijn van twee weken is allang voorbij en ik heb geen uitnodiging ontvangen.’

‘Maar Lina Holzberg toch zeker wél.’

II

Het werd een roerig weekje voor Richard Donkers. Na Dirk Gouloze te hebben uitgelaten en zijn vaste ochtendritueel te hebben afgewerkt – hij was een gewoontemens – kuierde hij naar de kiosk in het Noorderpark om een krant te kopen. Hij was benieuwd of Pieter Drent, de lokale onderzoeksjournalist en verzamelaar van stadse roddels, al een verhaal gepubliceerd had over het geval Quincy Kooiman. Dirk had hem beloofd diezelfde avond het gekopieerde dossier in zijn brievenbus te deponeren, maar Donkers vernam de gebeurtenissen graag van zoveel mogelijk kanten en Drent was doorgaans goed geïnformeerd.

Het was zo'n prachtige herfstdag, waarop de bomen besloten hun reeds verkleurende bladeren liefelijk zachtjes neer te laten dwarrelen. Donkers besloot op een bankje de krant door te nemen. De zomervakantie was voorbij, het park bevrijd van feestende studenten, de rust weergegeerd. Doorgaans kocht hij 's maandags *De Telegraaf*, omdat hij zich altijd prima vermaakte met de sappige sportverslagen van het voorbije weekend. Maar helaas, vandaag was bestemd voor het plaatselijke nieuwsblad.

Pieter Drent maakte inderdaad gewag van het kunstdrama. Het was te kort dag om er een diepgravend artikel over te schrijven, dus hield hij het bij een algemeen verslag. Wat Donkers meteen opviel, was dat ook Drent de brand bij galerie Nouveau oprakelde. Hij legde geen expliciet verband, maar refereerde op insinuerende toon

nogal lollig aan het feit dat de betrokkenen dezelfde waren: Janson Wildeboer en Quincy Kooiman, “waarvan de laatste niet in een museum hing, maar wél aan een paal”. Geen plaats voor fijngevoeligheid in het metier van de misdaadverslaggeving. Verder geen nieuws waar Donkers wat aan had.

Onderweg naar huis bedacht de detective dat het leven soms aan elkaar hangt van al dan niet schijnbare toevalligheden. Als hij die zaterdagmiddag niet toevallig Lina Holzberg tegen het lijf was gelopen en als Dirk ze niet toevallig samen had gezien ... Hij had zich er maar bij neer te leggen, want als, als zijn opoe vier wielen had dan was het een autobus! Saai gewoontedier als hij was, had Donkers het toeval altijd als een vervelende gast beschouwd. Maar als speurder naar feiten en concreet bewijs had je er maar mee te dealen.

Tja, Lina. Hij schrok haast van zijn eigen opgetogenheid, toen ze afgelopen zaterdagmiddag in een drukke winkelstraat plotseling voor zijn neus stond. Nooit ging hij zaterdags naar het stadshart, maar toevallig – alweer dat verrekte toeval – merkte hij ‘s ochtends dat zijn kruiden-thee bijna op was. Nood breekt wet, had hij mistroostig gedacht. Dan in vredesnaam maar even het overvolle centrum in naar de reformzaak. Stapte hij de winkel weer uit en pats! Stond ze eensklaps voor hem, schitterend als vanouds.

‘Zo, Richard Donkers,’ zei ze met een brede glimlach en

oprechte verbazing. ‘Dat ik jou hier in het winkelgewoel tegenkom. Hoe gaat het?’

Het was alweer zes maanden geleden sinds hij het onderzoek naar de vermissing van haar man, minister Brouwer, had afgerond. Zo dood als Brouwer bleek, zo levend was zij. *Die lustige Witwe*, schoot het door zijn hoofd, toen hij haar blakend van levenslust voor zich zag staan. Wat was ze mooi en wat had hij een krankzinnige nacht beleefd met deze verleidelijke vrouw!

‘Goh, Lina,’ had hij gestameld, ‘hoe gaat het met jou?’

‘Als het je interesseert, kost je dat een consumptie op een zonnig terras,’ had ze meteen het initiatief gepakt.

En alsof dat nog niet genoeg was, stak ze gelijk een arm door de zijne en troonde hem mee naar een terras op het Oosterdiep. Zodra het idyllische Oosterdiep gedempt was en veranderd in een lelijke busbaan, had hij er nooit meer gezeten. Maar op dit moment zou hij met Lina zelfs op een brandende vulkaan gaan zitten. Ze hadden gezellig en al snel weer op vertrouwelijke toon gepraat. De wijn vloaide rijkelijk, net als indertijd. Toen het tegen zessen liep, hadden ze afscheid genomen. Lina wilde nog een hapje met hem gaan eten, maar hij weigerde subiet. Zijn relatie met Anneke Meijer was net op de klippen gelopen en hij wilde even geen polonaise aan zijn lijf. Lina was nu eenmaal te gevaarlijk onweerstaanbaar. Hoewel ze even pruilde, namen ze met een omhelzing en twee hartelijke zoenen afscheid.

‘Kom gauw eens langs,’ was het laatste wat ze zei, toen ze hem haar rug toekeerde.

En nu, nog geen week later, was het al zover.

‘Ha Richard, wat leuk,’ zei ze zonder enige verbazing toen ze de voordeur opende. ‘Kom binnen. Koffie?’

Ze bood hem een plaatsje op de bank. Terwijl ze in de open keuken de espressomachine vulde, bekeek Donkers haar met gemengde gevoelens. Al zag je haar alleen van achteren, dan nog beseft je meteen wat voor uitzonderlijk mooie vrouw ze was. Hoewel in haar veertiger jaren, had ze het figuur van een teenager. Slechts gekleed in een mouwloos hemdje en shorts kon hij zijn bewonderende blik niet van haar afhouden. Lange gebruinde armen en benen, een kaarsrechte rug, sterke, brede schouders, een zeer vrouwelijke, ranke nek waarboven een blond, kortgeknipt kopje.

‘Hé, je hebt je haar eraf,’ merkte Donkers op.

Terstond kon hij wel zijn tong afbijten. Had hij zich nog zo voorgenomen zijn visite zakelijk te houden, zei hij iets stoms over haar uiterlijk.

Ze draaide zich lachend om en zette twee mokken koffie op de salontafel. Daarna kwam ze gezellig naast hem zitten.

‘Goed gezien, inspecteur.’ En alsof ze zijn bewonderende blik gevoeld had: ‘En wat vindt u van de voorkant?’

Ze ging even uitdagend pal voor zijn neus staan. De conversatie kreeg meteen een intiem, persoonlijk karakter.

‘Schei uit, Lina. Je bent een moordwif en dat weet je donders goed.’

‘Hm, moordwif, Donkers goed,’ proefde ze zijn woor-

den schalks. 'Je zou niet de eerste zijn die verliefd op me wordt, stoere knuffelbeer.'

'Hou op zeg, schei uit,' antwoordde hij haast paniekerig. 'Laten we het zakelijk houden.'

'Oké, al goed,' suste ze op een toon alsof ze hem maar half serieus nam. Vervolgens legde ze vrijpostig, maar toch ook vertrouwelijk, een hand op zijn bovenbeen en zei: 'Waar kom je dan voor, mooie zakenjongen?'

Toen hij het doel van zijn bezoek kenbaar had gemaakt, reageerde ze blij verrast, haast enthousiast.

'Goh, spannend. Ik heb geen uitnodiging ontvangen, maar dat regel ik wel. Ik ken genoeg mensen in dat wereldje. Kom, laten we onze koffie in de achtertuin drinken. Het is te mooi weer om binnen te zitten.'

'Liever niet. De burens of zo zouden iets kunnen opvangen over onze geheime missie.'

'Onzin, de burens zijn niet eens thuis.'

Ze stond resoluut op, pakte hem als een kind bij de hand en troonde hem mee de zon in.

En daar zaten ze dan weer, net als in de prille lente. Beider blik dwaalde een kort moment richting de plek waar minister Brouwer en hond Heinrich van hun eeuwige rust genoten.

'Ik heb er maar een magnolia op geplant. Een van de eerste bloeiers van het zomerseizoen,' zei Lina eenvoudig.

Ze kreeg even iets triests over zich. Donkers klopte haar geruststellend op haar knie.

'Soms nemen gebeurtenissen een loop die we niet kunnen voorzien, noch veranderen. Probeer er zo weinig mogelijk verdriet van te hebben, Lina. Het ligt buiten je macht.'

Ze fleurde alweer op.

‘Ik wist wel dat je een lieverd bent. Een lieve, slimme knorrepot. Dank je.’

Ze wisten even niet wat te zeggen en warmden zich in stilte aan hun vertrouwelijk samenzijn. Het verleden schept altijd een band, of dat nu gevuld is door goede of slechte ervaringen en herinneringen.

‘Geldt er ook een dresscode bij zo’n vernissage?’ vroeg Donkers om maar iets te zeggen. ‘Dirk Gouloze had het over heren in pak en dames in cocktailjurkjes.’

Lina moest er hartelijk om lachen.

‘Ja, dat wordt nog een hele toer om jou keurig opgeprikt aan het kritische oog van de *beau monde* te presenteren.’

‘Daar zeg je wat. Laten we het, zeker wat mijn persoontje betreft, *low profile* houden. Ik wil zo onopvallend mogelijk opereren. Als je mij aan iemand voorstelt, dan ben ik je aange trouwde neef uit Amsterdam. Beroep: boekhouder. Lekker saai. Dat wekt geen argwaan.’

Er speelde een glimlach rond haar lippen, terwijl ze hem een beetje meewarig opnam.

‘Hm, saai. Daar hoeft jij niet veel moeite voor te doen. Het wordt tijd dat ik jou eens lekker ga opporren, knappe knuffelbeer.’

Om haar woorden kracht bij te zetten streefde ze even ostentatief haar borsten en fixeerde hem uitdagend. Donkers kon er wel om lachen.

‘Je kunt een man beledigen door hem te vleien. Mooie boel.’

‘Mooie borsten, zul je bedoelen.’

‘Dat ook.’

Stilte. Donkers' gedachten gingen terug naar de vorige keer toen ze hier zaten. Lina had een zoen op zijn kruin gedrukt, haar prachtige lijf op het zonnebed voor hem uitgestrekt, hem ingepakt. Hij was ervan overtuigd dat ze verliefd op hem was, maar met zijn eigen gevoelens zat hij danig in de knoop. Ze was slim, verleidelijk, manipulatief, gevaarlijk. Op het gebied van de menselijke hartstocht was ze hem de baas. Dan voelde hij zich een weerloze boom, waarbij de bijl aan de wortel wordt gezet. Ze kon hem zichzelf doen verliezen. Eigenlijk was hij gewoon een beetje bang voor Lina.

Thuisgekomen vond Donkers een dik pakket op de deurmat. Dirks dossier. Hij zette een muziekje op – de *Histoires* van Jacques Iberty; hij kon zich goed concentreren met de ijle pianoklanken op de achtergrond – installeerde zich in zijn fauteuil, legde zijn benen op de salontafel en nam het hele dossier in één keer door.

Veel wijzer werd hij niet van. Nieuwenhuis' verslag van de brand bij galerie Nouveau hing van vage aannames aan elkaar. De feiten kende hij wel zo'n beetje via Dirk. Hij vond nog één interessant detail. De twee slachtoffers, Horst van Klaveren en een onbekende vrouw, werden na het blussen in de toiletruimte van de galerie gevonden. Deze was nauwelijks door de vlammen aangetast. Er was geen andere uitgang dan via de expositiezaal. Ze waren dus opgesloten door het vuur en vanwege de rookontwikkeling gestikt. Min of meer aangegeven in de kantlijn

werd vermeld dat de toiletten middels een automatische en elektrische sensor werden vergrendeld en ontgrendeld. Omdat er kortsluiting ontstond, was de vluchtroute mogelijk geblokkeerd. Donkers' intuïtie zei hem dit op zijn zachtst gezegd merkwaardig te vinden. Waarom wist hij zelf nog niet.

Dirks verslag van Kooimans ophanging bevatte alleen de feiten, hetgeen ook moeilijk anders kon op zo'n korte termijn. Donkers besloot om deze week dagelijks de plaatselijke krant te kopen. Misschien had Pieter Drent nog wat nieuws te melden.